

# במדינה

כמעט הכניס לבית-הסוהר אדם חף-מפשע.

## שופט כמו שוטר

**פניית החשוד לא נענתה  
אלא בהצהרת השופט,  
כי הוא יודע חשבון**

"זה היום שלנו", היינו החוקר רים, באי-כוח המישטרה לפני שר-פט המעצרים. אל היום שבו משר-מש הד"ר מנחם בוכוויץ כשופט תורן, מתייחסים השוטרים כאל יום חג. תיקי המעצרים מועברים בשיטת הסרטי-הנע, כשהחוקרים אינם משתדלים לשכנע את השוטר פט בטענותיהם, ומאידיך אינם נאלצים לעמוד בחקירה צולבת מצידו. השופט בוכוויץ ידוע כמחיר מיר במיוחד, ולמראהו מאיצים העצירים הוותיקים בבני מישפחור תיהם להשיג עורר-דין של הרגע האחרון, שכן שמועה הידועה ב- מסדרונות בית-המישפט היא כי אצל השופט בוכוויץ, בלי עורר-דין, אתה אבוד. טענותיהם של השוטרים מתקבלות בדרך-כלל במלואן, ואף יותר מזה.

השופט בוכוויץ מעמיד עצמו ל- עתים כבר-סמכא בענייני המיש-טרה, יותר מהמישטרה עצמה. כשבאי-כוחה דורש מעצר של מי-פר מסויים של ימים שעל פי שי-קול דעת החוקרים דרושים להשי-למת החקירה, מוסיף לו השופט עוד כמה. שיהיה. כך נוצר הרור-שם ששופט-השלום בוכוויץ רואה בימי המעצר חלק מן העונש.

"לא יכול לתת יותר". כך, למשל, דרשה המישטרה לעצור לחמישה ימים שניים, החשודים במיסחר בחפצים גנובים. במקום

(המשך מעמוד 65)

פט המחזוי בסידרת מעשי שוד בתחנות-הדלק בבית-חנן, גדרה, נחלים ובנמלה-תעופה בן-גוריון. התובעת שרה פריש, טענה בבית-המישפט כי מימצאי מעבדות ה-מישטרה הוכיחו שהתרמילים ש-נמצאו בתחנות-הדלק השודדות נזרות מאותם הרובים שנמצאו ב-בית-הקברות. כיוון שהאחים זוהר במפורש על-ידי המורה שראתה אותם רגעים ספורים לפני השוד בטרם העלו את המסכות על פני-הם, ביקשה התביעה להרשיעם גם בסידרת העבירות של חודש או-גוסט.

## מישפט

### העד טעה בזיהוי

#### העד זיהה כבית-

#### המישפט את הנאשם

#### הלא-נכון, והשופט ציווה

#### לשקוח דער את פסקיהדין

השופט אורי שטרומן כתב ב-פסק דינו, כי יש לשלוח העתק למר משה עזומי מראשון-לציון. משה עזומי כלל לא היה צד בתיק זה, אבל הוא היה האיש, אשר ב-שנת 1977, כאשר גילה שביתו נפר-רץ, ונגנבו מתוכו חפצים יקרי-ערך, הפך עצמו לבלש פרטי. הוא חשד בפועלים הערבים שעבדו ב-בניין שליד ביתו. כדי לאתרם פנה לקבלן, קיבל את כתובותיהם ושמו-תיהם, ויחד עם שוטר ממישטרת ראשון-לציון נסע לחאן-יונס. שם ביקשו את עזרתו של שוטר מקומי. בביתו של אחד מפועלי הבניין, זוהייר אברנימר, מצאו את כל הרכוש הגנוב. הוא גם הודה בכל במישטרה. אחרי זמן קצר במעצר, שוחרר אברנימר מסיבות רפואיות.

מישפטו התחיל רק כעבור יותר משנתיים בבית-המישפט המחוזי בתל-אביב. העדים עלו בזה אחר זה על דוכן-העדים וסיפרו על הפריצות שהיו בבתי-הם. או עלה עזומי עצמו על דוכן-העדים, וסיפר בגאון על מיבצעו הבלשי, וכיצד תפס את הגנב.

אברנימר שישב בתא-הנאשמים הכיט בו בתמיהה ושאל: "אתה מכיר אותי? אתה היית בביתי?" העד עזומי, שבוי בלהט הצלחתו, ענה בביטחון גדול: "כן זה אתה. בביתך הייתי ושם נמצאה הסחורה הגנובה."

**דממה בבית-המישפט.** ה-מישפט נמשך כרגיל, ורק כאשר עלה על דוכן-העדים סמל ראשון חליל אל-מצרי, ממישטרת האן-יונס, התברר הסוד. אחרי שהתובעת יהודית אמסטרדאם חקרה אותו ב-דבר מעצר החשוד ומציאת הסחורה הגנובה בביתו, אמר השוטר מ-יוזמתו: "אבל האיש שעצרתני אז לא היה הנאשם הזה, זה היה איש אחר ששמו פתחי אברנימר, גם הוא תושב חאן-יונס." דממה נפלה בבית-המישפט.

התובעת ביקשה את דחיית ה-מישפט כדי לברר את הדבר, ואכן גילתה שהאשם האמיתי הוא האטר, שמצא את תעודת-הזהות שאבדה לזוהייר, והשתמש בה שנים אחר-דוח. לזוהייר האמיתי לא היה כל עבר פלילי, והוא היה תלמיד תי-כון, כאשר אירעו הפריצות. הוא כלל לא ביקר בישראל מאז שנת 1974.

אחרי שהתברר הכל, ובית-המישפט כתב פסק-דין מנומק שבו זיכה את הנאשם מכל אשמה ופסק לו 2,500 ל"י כפיצוי, והמליץ גם על הגשת כתב-אישום נגד האשם האמיתי, ציווה השופט לשלוח הע-תק מפסקיהדין אל העד הוריו, ש-

בושם אורינסל ראש' להשיג בתמורה מוכחלת. כל מי שנים רשת הפשע לציור חנויות שקום

## להשיג גם באריזות שי

**הריסטל**  
**על במנות**  
**שאלו כל ליקוח**  
מכונות כביסה ומקררים

- 150,000 לקוחות קריסטל מרוצים יאשרו זאת.
- מכונת הכביסה היחידה שלה 15 שנות בטוח ושרות.
- קריסטל שווה הרבה יותר ממחירה - היחידה שזכתה בתאר "הקניה הטובה ביותר - 1980"



שופט בוכוויץ המישטרה חוגגת

שבהחלטת השופט תקוצץ הדריי-שה, כפי שקורה לרוב, החליט זה כי לא יהיה די בחמשת הימים הללו לשם חקירה, וציווה על מע-צר של שבעה ימים.

במיקרה של חליל קופטי, הצי-טער השופט שהתקופה המירבית למעצר היא רק 15 יום.

חליל נחשד בניסיון למכור תכ-שיטים גנובים, בחנות ברחוב אלני-בי. על אף שהודה במעשה והסי-כים לשתף פעולה, דרשה המיש-טרה לעצרו לתקופה המכסימלית הקבועה בחוק. בהרגשת קיפוח פנה חליל לשופט ושאלו: "בש-ביל מה? למה חמישה עשר יום?" התשובה שבה זכה הייתה: "מצ-טער, אני לא יכול לתת יותר." החשוד שלא האמין למישמע אור-ניו חזר ושאל: "המישטרה-עשר יום, אתה יודע מה זה?" גם שאלה זו לא נותרה ללא מענה: "זה יותר מעשרה פחות מעשרים. אני יודע חשבון."